

— Мургашъ! — чу се гласа му. — Мургашъ! Ставай! Задъ ханчето, откъмъ западната страна, бѣше колибата на Мургаша, едрото каракачанско куче.

Гарю отиде при Мургаша, отвърза го, тупна го по врата и викна:

— Бърже на пжтя! Тичай нагоре-надолу и лай! Хора има да минаватъ Балкана! Може да се загубятъ изъ мъглата!

Мургашъ си знае работата. Съ два-три скока излѣзе на пжтя и потъна въ бѣлия, гжстъ облакъ, който се търкаляше надолу като леко вълмо. Глухо, като отъ далечна гръмотевица, се чуваше какъ той лае нагоре, къмъ върха. А после се стрелна изъ долнитъ завой.

Гарю стоеше на пжтя, предъ ханчето. Мъглата го шибаше по лицето. Той си задуха прѣститъ на ржцетъ и викна високо:

— Мурга-а-а-шъ! Мурга-а-а-шъ!

Мургашъ излѣзе като изподъ земята отпреде му, завъртѣ радостно опашка, погледна надолу, равна земята.

— Гости! Гости! — помилва Гарю Мургаша. — Кжде сж?

И дорде издума, нѣкой се обади изъ тъмното:

— Чичо Никола-а! Чичо Никола-а! . . .

Мургашъ се урна напредъ. Гарю отърча подире му.

— Насамъ, наса-а-а-мъ! — викаше той колкото му гласъ държи. — Наса-а-а-мъ!

Пристигнаха изморени пжтници. Влѣзоха въ ханчето, наредиха се край камината. Чичо Никола поднесе горещъ чай.

— Заповѣдайте, сръбнете си. Чаятъ топли много!

Единъ отъ пжтницитъ се озърна:

— Кжде се дѣна малкиятъ?

— Кой? — усмихна се чичо Никола. — Кой малкиятъ? Азъ ги имамъ тука двама.

— Малкиятъ. Гдето ни доведе.

— Гарьо! — викна чичо Никола. — Ела, гоститъ те викатъ!

Гарю се подаде на прага. Задъ него, проврѣлъ муцуна подъ мишницата му, надзърна Мургашъ.

— Викашъ ли ме, тате? — попита Гарю. Лицето му бѣ зачервено отъ студъ, а очитъ му се смѣха.